

Opinió

Onze de Setembre: 25 anys després

José Manuel González Labrador
Tinent d'alcalde de Comunicació i Participació
Ciutadania i Esports
P S C

■ Enguany celebrarem els 25 anys d'aquella Diada històrica organitzada encara quan les estructures de la dictadura tenien una presència forta al nostre país. Eren moments difícils però res nova poder aturar un moviment social que demanava amb força «llibertat, amnistia i estatut d'autonomia».

I així, milers de ciutadans i ciutadanes d'arreu de Catalunya es van concentrar a la plaça de Catalunya de Sant Boi per fer valer el seu desitjos i manifestar la seva il·lusió per un futur en democràcia.

Durant aquests anys la nostra jove democràcia ha anat creixent, desenvolupant-

se i consolidant les seves institucions garantint uns mínims de convivència en pau i llibertat. El nostre país s'ha incorporat a Europa i forma part d'un «primer món» que viu instal·lat en les dinàmiques del consumisme i de l'individualisme. Darrerament han sorgit moviments socials que reivindiquen majors quotes de solidaritat en el món, un fet que dóna una oportunitat a la salut de la nostra societat. Els moviments migratoris que darrerament s'estan produint des del tercer món cap als nostres territoris ens plantegen nous problemes pel que fa a la integració d'aquests col·lectius. D'altra banda estem

immersos en una revolució tecnològica que donarà pas a una nova societat: la societat del coneixement. Aquest canvi provoca una revisió de les estructures i els models que s'havien configurat en el sistema industrial. Nous reptes per a nous temps.

Molt ha canviat tot des d'aquell Onze de Setembre de 1976. Però no podem oblidar el que va significar per al nostre país. Com un poble demostrava la seva vitalitat i expressava la seva voluntat d'iniciar un camí difícil però esperançador cap a la seva llibertat. Avui, 25 anys després, aquest poble continua caminant. Jano lluita contra la dictadura. Els problemes

són uns altres, tant o més complicats que els d'abans. Però no podem perdre l'esperit lluitador, compromès i optimista que va marcar els primers anys de democràcia. I les noves generacions hem d'aprendre molt de les lliçons dels nostres grans per tal d'afrontar el nostre futur.

A Sant Boi calen més escoles bressol

Luis García Calavia
Regidor d'Habitatge
I C - V

■ L'escolarització pràcticament universal de l'etapa 3-6 anys ha estat una conquesta social importantíssima. Ara correspon avançar en la etapa 0-3 anys, ja que aquesta també requereix el seu propi procés educatiu.

Sant Boi és una ciutat formada majoritàriament per famílies treballadores, en què, en alguns casos, la dona exerceix el seu dret al treball, i en altres, no pot fer-ho perquè haa d'atendre els seus fills. Sembla raonable l'impuls d'aquest

procés educatiu ja que afavorirà la incorporació de la dona al món del treball. Per tant, és una necessitat que té la ciutat a nivell social, educatiu i assistencial.

Sant Boi disposa de dues escoles bressol públiques, Camps – Blancs, des de fa molts anys. Entre els centres públics i privats de la ciutat s'escolaritza una part del tot insuficient de les nenes i nens de 0-3 anys.

Creiem que el Departament d'Ensenyament de la Generalitat, que

és l'Administració que disposa de totes les competències sobre educació hauria de sensibilitzar-se sobre aquest problema i, a més a més de promeses, prendre mesures per solucionar-lo. A finals del 98, l'anterior conseller va prometre la creació de 30.000 noves places per a Catalunya, de les quals Sant Boi encara no n'ha vist cap.

Fa uns mesos van proposar subvencionar amb 80.000 pessetes cada plaça que creessin els ajunta-

ments. Quantitat ridícula, ja que cada plaça costa aproximadament unes 500.000 pessetes de mitjana, segons estudis realitzats. Això és una manera curiosa de governar: primer, prometen, després anuncien solucions, a continuació, endossen responsabilitats i finalment, qui desenvolupa la feina és qui paga la factura.

Sant Boi té necessitat de places infantils, així es percep. A veure si el proper pressupost autonòmic preveu el finançament adequat.

Las tribulaciones de un remero español

Rafael Cañedo Tombiano
Portaveu del Grup municipal
P P

■ En 1999 se celebró una carrera de remo entre empleados de una empresa japonesa y de otra española. Ganaron los japoneses por una hora de diferencia. La dirección de la empresa española analizó el desastre y advirtió que los japoneses llevaban diez remeros y un jefe de equipo, mientras que la empresa española incluyó diez jefes de equipo y un remero; así que adoptaron las medidas adecuadas.

En el 2000, la tripulación japonesa llegó dos horas y media antes que la española. La dirección se volvió a reunir, y, tras una sonora rapapolvo a gerencia, conclu-

yeron que los japoneses habían repetido estrategia - diez remeros y un jefe de equipo - , mientras que la innovadora tripulación española, reforzada tras las eficaces medidas adoptadas el año anterior, no había logrado buenos resultados. La barca española en la que iban un jefe de equipo, dos asesores de gerencia, siete jefes de sección y un remero, había vuelto a fracasar ante los conservadores japoneses. Conclusión de la dirección: el remero es un incompetente.

En el 2001, la ventaja de los japoneses fue de cuatro horas. Conclusión de la

dirección: "este año el equipo nipón optó de nuevo por una tripulación tradicional". El español, tras una auditoría interna y el asesoramiento especial del departamento de organización, optó por una formación mucho más vanguardista: un jefe de equipo, tres jefes de sección con plus de productividad, dos auditores de Arthur Andersen y cuatro vigilantes jurados que no quitan ojo a un único remero, al que habían amonestado y castigado quitándole los pluses e incentivos por el fracaso del año anterior.

Tras varias horas de reuniones se acordó que, para la regata del 2002, el

remero fuese de contratación externa, toda vez que, a partir de la vigesimoquinta milla marina, se ha venido observando cierta dejadez en el remero de plantilla, actitud que roza el pasotismo en la línea de meta.

Las tribulaciones de este pobre remero español se pueden equiparar al funcionamiento de muchas administraciones de este país, autonómicas y municipios. Un buen ejemplo, el Ayuntamiento de Sant Boi.

Anem per feina!

Xavier Pérez Llorca
Portaveu del Grup municipal
C i U

■ Com els escolars, els regidors i regidores començarem ara un nou curs escolar. A més, estem a la meitat del mandat municipal: dos anys de gestió complets; dos anys per endavant. Senyora alcaldessa: anem per feina!, Sant Boi ho necessita.

El govern municipal deixa enrere un semestre per oblidar. Un semestre desafortunat durant el qual ha hagut d'anar rectificat moltes de les seves propostes: construir un mercat a la plaça de Catalunya, edificar pisos al mercat de Torrelavila, més pisos sobre el parking del carrer Torres i Bages, locals comercials a la Torre del Sol... Oblidem'ho.

Jotambé oblidaré els insults que, una vegada més, se'm van dirigir durant el mes de juliol (d'això ja se'n ocuparan els jutjats).

La resposta d'un bon governant és la gestió; mai l'insult a l'oposició. Anem al que és important: entre proposta i rectificació, el temps passa i Sant Boi segueix necessitant que es donin solucions als seus problemes. Senyora alcaldessa; pel bé de Sant Boi, governi. A Sant Boi no solament podem viure de promeses. Per al proper any 2002, vostè ha promès moltes coses: el mercat per a Torrelavila, el poliesportiu a Cooperativa, la solució per al mercat de Sant Jordi, la

urbanització de la plaça de l'antic mercat de Sant Josep, l'estadi de l' UE Santboiana, el nou camp del C.F. Santboià, la recuperació de l'Ateneu, la zona Oasi, la rehabilitació de Cal Ninyo, les promocions de pisos per a joves... No podem continuar així. El temps passa i les promeses s'arrossegueu any rere any.

Anem per feina!. Prioritzi. Aquesta tardor hem de discutir el pressupost de l'any 2002, li ofereixo la col·laboració de Convergència i Unió per impulsar qualsevol d'aquestes obres que vostè ha promès; li ofereixo la col·laboració per buscar solucions als problemes de seguretat ciutadana, per

millorar Sant Boi. Si us plau: menys insults i més atenció cap a la feina.